

[Fr. Dalgaard.]

om, vil naturligvis være omfattet af denne almindelige Retsgrundsætning.

Spørgsmaalet i denne Sag er, om dette Hensyn til Almenvellet, som paaberaabes, er stærkt nok til, at man kan følge dette Princip. At det kan lade sig gøre at bryde det lukkede Retsmødes Baand om det, der er kommet frem, mener jeg bestemt, som det ogsaa fremgaar af det, jeg har sagt. Jeg er fuldkommen enig med den højtærede Justitsminister i hans Betragtning. Men her er det, de, der angriber den højtærede Justitsminister for hans Redegørelse, slaar ind og siger: Det var ganske ufornødent i dette Tilfælde at røbe, hvad der var kommet frem i det lukkede Retsmøde.

Vi har nu hørt hele den Redegørelse, som den højtærede Justitsminister har givet her, har faaet Sagen belyst paa en saadan Maade, at jeg tror, man rundt omkring i Landet er klar over, at mange har gjort sig skyldige i Misforstaaelser, fordi de ikke havde tilstrækkeligt Kendskab til Sagen. Gennem de Oplysninger og hele den Begrundelse, den højtærede Justitsminister har givet i Dag, tror jeg, man har faaet den Opfattelse, at det ikke alene er forstaaeligt, at den højtærede Justitsminister handlede, som han gjorde, men at det ogsaa er juridisk forsvarligt. Jeg tror, man ogsaa ude i Befolkningen vil føle det paa den Maade.

Forholdet er nemlig det, at det, der stod paa Spil i hele denne Sag, var vor Nævningeinstitutions Autoritet. Der har jo været Citater fremme, som kunde bilægges med mange flere, sidst et fra „Berlingske Aftenavis“ i Gaar, Citater, der gaar ud paa dette, om det dog ikke er meningsløst, at en hvilken som helst Nævningekendelse skal kunne mistænkeliggøres fra enhver Side, som finder det for godt at gøre det, ganske uden Hensyn til om man har noget virkeligt Kendskab til Sagerne, saaledes som Nævningerne havde det i denne enkelte Sag. Det er efter min Mening fuldkommen forstaaeligt, at den øverste Anklagemyndighed med den største Betænkelighed maatte se paa, at man ganske ugenert kastede denne Nævningekendelse til Side som fuldkommen ufatteligt haard, og hvad meget andet der blev sagt, at man rejste en Stemning i Landet mod Nævningeinstitutionen, at Anklagemyndigheden blev betænkelig ved at se en Mand, der var dømt saa haardt og for saa grove Forbrydelser, som Tilfældet er her, blive fremstillet nærmest som en Helt, som Offer for en forældet Retspleje og for Snæversyn og meget

andet. Men selv om de var aldrig saa betænkelige, var der da Lovgrund for, og var der Berettigelse til at benytte den Fremgangsmaade, som blev benyttet?

Der er blevet sagt og siges den Dag i Dag, at man kunde have benyttet Appel. Den højtærede Justitsminister har klart og tydeligt redegjort for, hvorfor han ikke benyttede den Vej. Tilbage blev saa Spørgsmaalet, om Hensynet til Almenvellet, som altsaa er tilstrækkeligt efter den Redegørelse, vi har faaet, og som man maa erkende, naar man tænker Sagen igennem, maa kunne løse et saadant Baand, i dette Tilfælde var tilstrækkeligt.

Dette beror paa et Skøn — men det er ikke, som det er blevet paastaaet baade i Debatten her og i Aviserne, saaledes, at hvis man giver Rum derfor, giver man Plads for den vildeste Vilkaarlighed. Det beror paa et Skøn af Anklagemyndighedens højeste Repræsentanter, om deres Embedspligt her paalægger dem at oplyse Befolkningen om den store Vildfarelse, som den største Del af Befolkningen svæver i. Dette Skøn har altsaa for den højtærede Justitsminister ført til, at han mente sig berettiget dertil. Vi kan ikke afvise Ministerens Afgørelse af dette. Jeg maa sige, at jeg fuldkommen forstaaer og billiger, at den højtærede Justitsminister handlede, som han gjorde, for at skabe den Ro om Nævningeinstitutionen i Befolkningen, som var nødvendig.

Lad mig ganske kort pege paa en Ting, som jeg synes er blevet overset i den Debat, der nu i en halv Snes Dage har staaet Landet over angaaende denne Sag. Hvad er det, der strides om? Der strides om dette, at Anklagemyndigheden og Justitsministeren har fortalt Befolkningen, hvordan der er gaaet frem, hvad der er sagt i denne Sag. Hvad er det almindelige Princip, som vi hylder fra Demokratiets Side, og som vel hyldes i al Almindelighed i Danmark over for Retsplejen? Det er, at der skal være Offentlighed, at man skal have Adgang til at kende, hvad der foregaar i Retssalen, at de lukkede Døre skal være en meget begrænset Undtagelse.

Det er et af de allervigtigste Principper i vor Retspleje, at saa vidt muligt alt skal være offentligt. Visse Hensyn, Hensynet til Landets Interesser udadtil, Hensynet til Sædeligheden kan medføre, at Dørene maa lukkes, men det skal erkendes, at det er Undtagelser, og at vi maa kræve den størst mulige Offentlighed i Retsplejen. Af Hensyn til Befolkningen, af Hensyn til Domsmyndigheden, af Hensyn til Politimyndigheden, af